

Fuera de temporada

Títol original: *Hors saison* **Direcció:** Stéphane Brizé **Guió:** Stéphane Brizé, Marie Drucker
País: França **Durada:** 115 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Guillaume Canet, Alba Rohrwacher, Sharif Andoura... **Música:** Vincent Delerm **Fotografia:** Antoine Heberlé
Distribuïdora: BTeam Pictures **Estrena a Espanya:** 05/07/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

El Mathieu viu a París, l'Alice en una petita ciutat costanera de l'oest de França. Ell té uns cinquanta d'anys i és un conegut actor. Ella en té més de quaranta i és professora de piano. Es van enamorar fa uns quinze anys. Després es van separar. Des de llavors, el temps ha passat, cadascú ha seguit el seu camí i les ferides han anat cicatritzant de mica en mica. Quan el Mathieu decideix donar-se un respir en un balneari allunyat de tot, es retroba casualment amb l'Alice. (BTeam)

CRÍTICA

11/09/2023 - VENÈCIA 2023: Al costat de Guillaume Canet i Alba Rohrwacher en el paper d'una parella, el director francès Stéphane Brizé troba una nova eina creativa, la seva vena humorística

El dolor i la incomoditat que es deriven de ser una celebritat reconeixible és probablement un dels temes amb què menys es poden veure identificats els espectadors de qualsevol pel·lícula, però hi ha vegades que aquest tipus de llargmetratges —sobretot quan el seu creador experimenta un primer brot de fama— compten amb cert grau de perspiciàcia. Un ja s'imagina que haver de posar per a *selfies* cada vegada que et trobes amb algú que et reconeix no ha de ser la cosa millor del món. Tot i això, al cineasta francès **Stéphane Brizé**, aquesta vegada amb un humor còmic poc habitual amb ***Fuera de temporada***, li porta bona sort aturar-se a fer-se una *selfie* —en la qual també apareix la localització— amb el seu protagonista Mathieu (**Guillaume Canet**, en el paper d'un altre personatge galant dels seus), ja que contribueix a fer que el seu amor perdut Alice (**Alba Rohrwacher**) topi amb el seu perfil d'Instagram.

Brizé, que estrena pel·lícula per tercera vegada a la competició principal de Venècia, s'associa a la ment dels espectadors internacionals amb drames descarnats i profunds sobre el treball o la lluita d'un home (sovint el gran Vincent Lindon) enmig d'aquest treball. No obstant això, encara que aquesta pel·lícula —en què col·labora per primera vegada amb l'estudi francès Gaumont— més plàcida, flexible i accessible no es correspongui amb l'estil de les seves obres anteriors, es tracta d'un treball amb què aconsegueix contagiar una diversió d'allò més agradable i entranyable sobre el tema del mal d'amors, i ho fa a la manera antiga, tant en el sentit plaent com en l'avorrit de l'expressió.

El Mathieu, tota una prestigiosa estrella de cinema francesa, ha fugit de l'obra de teatre de luxe que estava assajant a París. Amb el director i els companys de repartiment traient fum, així com amb un mòbil que no dona l'abast amb tanta notificació de WhatsApp com a conseqüència, el protagonista s'instal·la en un luxós hotel balneari de la costa oest de França amb la intenció inicial de no fer res, fins que li torna a picar el cuquet de la interpretació, es posa les seves adorables ulleres i procedeix a llegir-se un gruixut guió de cinema imprès.

Tant els hostes de l'hotel com els transeünts de la ciutat el reconeixen: no és tan rondinaire, i en una pel·lícula en què la comèdia i el romanç són seqüencials i aïllats en lloc d'entremesclar-se (tal com s'hauria fet si es tractés de una veritable "comèdia romàntica"), Brizé s'ho passa d'allò més bé a base de gags suaus al més pur estil Tati en què intervenen una cafetera ergonòmica de tons platejats que no fa més que brunzir, i una porta d'armari automàtica amb un tancament motoritzat tan lent com les dues hores de durada de la pel·lícula.

Està feliçment casat amb una famosa presentadora d'informatius de la televisió parisense, de manera que tots dos conformen una "parella amb molt de poder", però quan l'Alice, professora de piano i antic amor de la seva vida, que casualment viu a prop, es posa en contacte amb ell, la pel·lícula entra de puntetes en un registre més semblant al de *Deseando amar*, un registre caracteritzat per la passió no corresposta de la mitjana edat. Canet i Rohrwacher (el discret estil interpretatiu dels quals i expressions acuradament modulades demostren com de bé fan la seva feina) estan molt guapos junts, com George Clooney i Meryl Streep si tots dos tinguessin quaranta i tants anys i estiguéssim parlant d'una pel·lícula dirigida per Nancy Meyers, l'estil de la qual es correspon, per cert, amb el de *Hors-saison*.

Tot i que aconsegueixen revifar la seva intimitat i la seva connexió, es produeix un punt de fricció a la història, ja que tots dos reconeixen la fugacitat d'aquesta aventura i s'adonen que es tracta d'un últim adéu tardà en lloc d'una aventura que cal mantenir en secret enmig dels seus llargs matrimonis. Els espectadors s'ho passaran molt bé veient ***Fuera de temporada***, i és que resulta reconfortant veure la intel·ligència que Brizé aporta a la seva descripció de les xarxes socials i les nostres segones vides digitals, de la mateixa manera que va comprendre a la perfecció la por de la videovigilància a l'entorn laboral a *La ley del mercado*. No obstant això, fa la sensació que la pel·lícula manca de la cruesa que tan bé sabia transmetre Cassavetes; no hauria estat de més tocar la fibra sensible de l'espectador —una mica més de boira a la brisa de fora de temporada sempre va bé—.

David Katz – cineuropa.org